

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku I.S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w Z.

o przyznanie prawa do renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa .../15,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. przyznaje radcy prawnemu N.U. od Skarbu Państwa - Sąd
Apelacyjny w P. tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie
wnioskodawczyni z urzędu 240 zł (dwieście czterdzieści)
powiększone o należny podatek od towarów i usług,**

**III. nie obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w P. oddalił apelację I.S.,
wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 4 listopada 2015 r.

Przedmiotem postępowania było prawo do renty rodzinnej. Ubezpieczona
spełniała przesłanki do tego świadczenia jedynie w przypadku ustalenia, że
całkowita niezdolność do pracy wystąpiła u niej przed ukończeniem 16 roku życia.

W tym zakresie, Sądy obu instancji ustaliły jednak zgodnie, że wnioskodawczyni stała się całkowicie niezdolna do pracy w późniejszym okresie.

Skargę kasacyjną wywiodła wnioskodawczyni. W jej ocenie doszło do uchybienia art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. w związku z art. 278 i art. 290 § 1 k.p.c. przez zaniechania przeprowadzania dowodu z opinii instytutu naukowo-badawczego co ustalenia daty powstania u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy. Dodatkowo skarżąca zarzuciła naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 385 k.p.c., a także art. 68 w związku z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie wnioskodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trudno uznać, że dochodzi do wypełnienia dyspozycji art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko z racji odmiennego stanowiska co do kluczowych faktów, które zostały potwierdzone przez sąd rozpoznawczy opinią biegłego. Wystarczy podać, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji miał obowiązek dopuścić kolejną opinię biegłego. Podstawą tego twierdzenia nie może być jednak art. 278 § 1 k.p.c. i art. 290 § 1 k.p.c. Przepisy te upoważniają do skorzystania z wiadomości specjalnych, nie przesądzają jednak o obowiązku kontynuowania postępowania dowodowego. Kwestią tą zajmuje się bowiem art. 381 k.p.c. i art. 232 zdanie drugie k.p.c. Przewidują one, że prowadzenie przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego z urzędu lub na wniosek jest dopuszczalne wyjątkowo. Ubezpieczona przepisów tych nie wskazuje w skardze kasacyjnej, oznacza to, że ich naruszenie nie może świadczyć o spełnieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy bowiem również w trakcie przedsądu związany jest podstawami skargi (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

O oczywistości skargi kasacyjnej nie może również świadczyć powołanie się na art. 386 § 4 k.p.c. i art. 385 k.p.c. Przesłanką uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie jest konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego. Decyzję ta można podjąć tylko w razie potrzeby przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, co w sprawie nie miało miejsca. Nie jest też prawdą, że Sąd drugiej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, czy również, że nie dokonał oceny stanu zdrowia ubezpieczonej w sposób nie budzący wątpliwości. Świadczą o tym jednoznaczne tezy przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie jest też oczywiste, że apelacja była zasadna.

Przeprowadzone rozważania świadczą o braku przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Należało zatem orzec jak w sentencji.